

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

LES PRINCESSES REBES

EL MISTERI DE LA VIRGULINA IMMORTAL

Estrella Polar

Escrit amb Àngela Armero
Il·lustrat per Lourdes Navarro

LES PRINCESSES REBELLES

EL MISTERI DE LA VIRGULINA IMMORTAL

ROBERTO SANTIAGO
i ÀNGELA ARMERO

Il·lustrat per Lourdes Navarro

Estrella Polar

Em dic Alma.

Tinc onze anys acabats de fer.

I ara mateix estic caient al buit des de dos mil metres d'altura.

Dos mil metres de caiguda és una distància enorme.

És, per exemple, el trajecte que hi ha des del palau del Rui-señor fins al llac de la Casa de Campo.

Els palaus són molt importants per a mi.

Jo visc en un.

Després us ho explicaré.

Ara cal que em concentri.

He de trobar una solució.

Si no, m'estavellaré contra el mar.

L'impacte serà terrible i desapareixeré per sempre a les aigües de l'oceà.

Perdó per ser tan directa, però és la pura veritat.

La veritat m'agrada molt.

No suporto la gent que diu mentides.

Ni tan sols aquells que ho fan per quedar bé o per no ferir els altres.

Prefereixo que em facin mal que no pas que em menteixin.

Coses que trobaré a faltar si no me'n surto:

Llegir, passejar pels jardins de palau, anar a l'escola amb els amics, viatjar...

Però sobretot trobaré a faltar tocar la bateria.

És el que m'agrada més del món.

Estomacar els tambors i oblidar-me de tot.

Com el gran Jojo Mayer, el millor bateria de la història.

Els pares diuen que m'hauria de decantar per un instrument més apropiat per a una nena.

No els agrada que toqui la bateria.

Ni que vagi amb moto.

Ni que balli descalça en públic.

Ni que em llanci des d'un avió sobre la costa de Mònaco a mitjanit.

Això últim puc entendre que no els faci gràcia.

Però no he tingut altre remei.

Continuo caient.

Veig els estels al meu voltant.

Sento el vent a la cara.

Gairebé no em queda temps.

Furgo desesperadament entre la roba.

He de trobar la maleïda anella del paracaigudes.

Hauria de ser aquí.

Recorro amb les mans les sivelles, l'arnès, els plecs del vestit.

Res de res.

No apareix.

Caic a més de cinc-cents quilòmetres per hora i vaig accelerant.

El cop serà d'aquells que fan època.

Els pares i el meu germà es quedaran commocionats quan rebin la notícia:

L'Alma ha saltat des d'un avió.

Sobre Mònaco.

I s'ha estavellat.

Com qui no vol la cosa.

Sí, ho admeto.

Ningú no m'hi ha empès.

He saltat tota sola.

Respiro fondo.

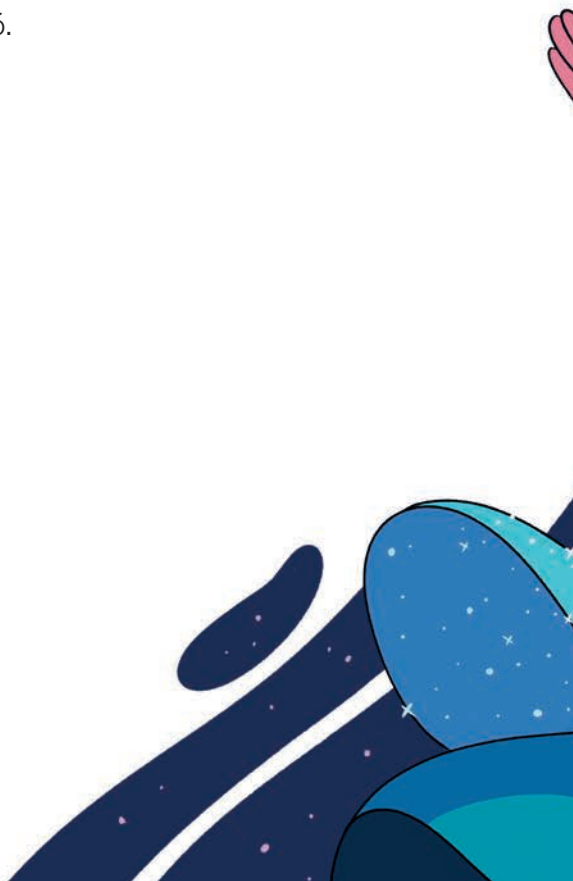
Tanco els ulls.

I...

I...

Palpo alguna cosa.

L'anella!

L'agafo i l'estiro amb força.

RAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAS.

Per fi...

S'obre el paracaigudes!

Ho he aconseguit.

És la primera vegada que em llanço en paracaigudes.

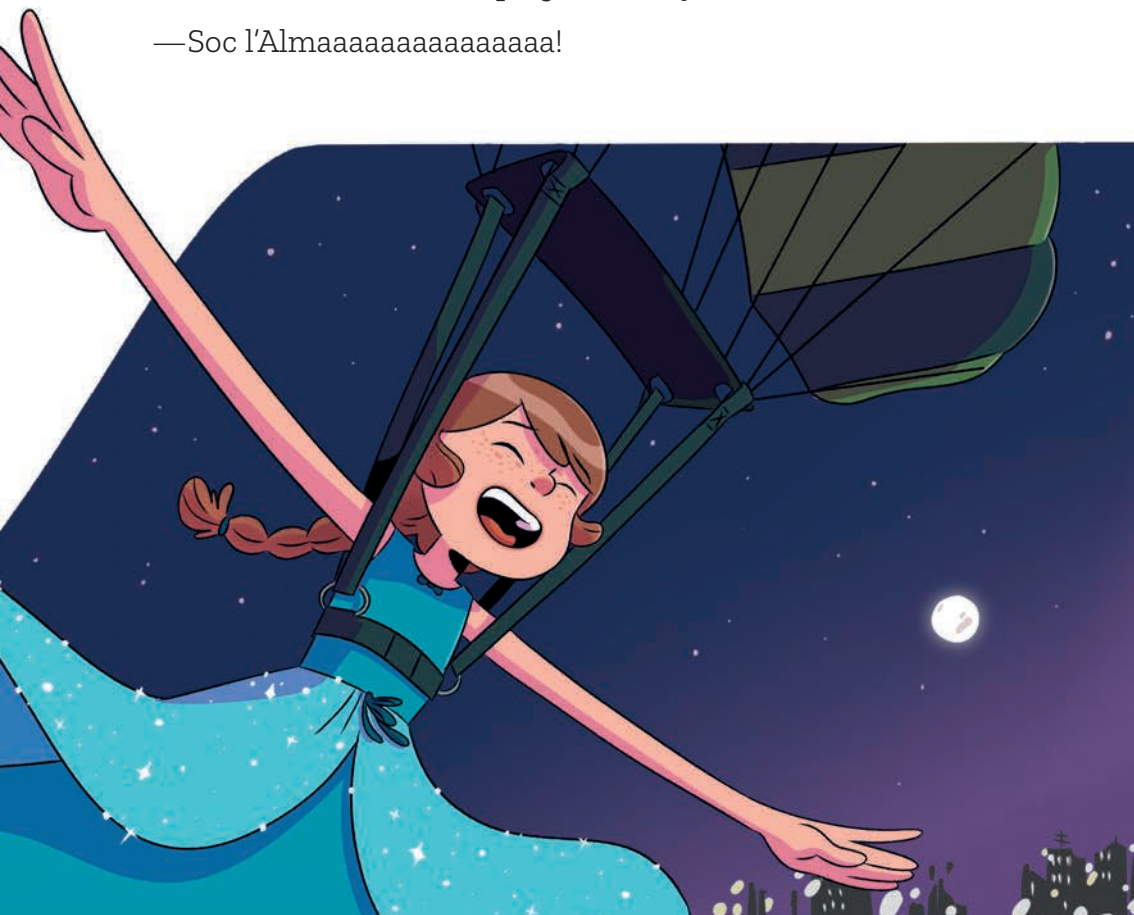
No sé si ha sigut gaire bona idea.

Però la veritat és que mola!

És una sensació espectacular.

Suro sota els núvols, desplego els braços i crido:

—Soc l'Almaaaaaaaaaaaaaaaaa!

De cop i volta, noto una estrebada tremenda.

Alguna cosa no acaba d'anar bé.

Començo a fer voltes i més voltes.

Les cordes del paracaigudes s'encreuen i la tela se'm comença a entortolligar per tot el cos.

Què passa, ara?!

Faig voltes sobre mi mateixa i les estrelles i el mar es confonen, i el cap i els peus se'm barregen, i la línia de l'horitzó es torna vertical.

Em venen nàusees.

Estic molt marejada.

Una altra vegada, caic a tota velocitat.

Directa cap al mar.

I, per si no fos prou, la tela del paracaigudes se m'ha entortolligat al voltant del cos.

No m'hi veig, no me la puc treure del damunt, no puc moure els braços.

Ara sí que segur que m'estavello.

Suposant que aconseguixi sobreviure a l'impacte amb l'aigua, que ja és molt suposar, m'ofegaré per l'enorme pes de la tela.

Continuo fent voltes, cada vegada més ràpid.

Ja m'imagino els titulars:

«L'hereva al tron desapareix enmig de l'oceà».

«Desapareix la princesa fugitiva».

Activaran un gran dispositiu de recerca.

I, tard o d'hora, trobaran el meu cos.

Com a mínim, porto posat el meu vestit de tul preferit.

Ja sé que no és gaire normal llançar-se en paracaigudes amb un vestit de princesa.

Però res del que m'ha passat últimament no és normal.

Em presentaré com cal:

El meu nom complet és Alma Florència Ifigènia Tatiana Rosalinda de Roca-Vientos.

Dels Roca-Vientos de tota la vida.

Princesa hereva al tron d'Espanya.

La gent em diu *altesa reial*, *senyora* o *princesa sereníssima*.

Però jo prefereixo Alma.

Soc filla del rei Francesc I de Roca-Vientos.

I de la reina Clàudia Piperita-Crosse de Bulgària.

Tinc un germà, l'infant Màxim Meridi Brauli Ernest de Roca-Vientos.

Tot i que podríeu pensar el contrari, no m'agrada cridar l'atenció.

Això no és gens bo per a una futura reina.

Les princeses i les reines sempre criden l'atenció.

Caiguin des d'un avió o no.

He d'aconseguir aterrar sense trencar-me la closca!

El vent xiula amb tanta força que em costa sentir els meus propis pensaments.

Tinc les orelles a punt d'esclatar.

El tul del vestit se m'arrapa a la cara i ja no m'hi veig gens ni mica.

Si les coses no haguessin anat tan malament, ara mateix estaria ballant amb un príncep guapíssim davant d'una orquestra de somni.

No hauria d'haver passat res del que ha passat.

Suposadament, jo venia a Mònaco per un ball.

El ball més famós i sensacional del planeta.

El Ball de la Rosa.